

Kirkon kello kumautti kymmenen kertaa, mutta kellon äänet eivät kantaneet. Sade pieksi katua armottomasti ja ihmiset vaelsivat eteenpäin, kuka mitenkin siltä suojautuen. Monella oli sateenvarjo, osalla sadetakki tai –kengät, mutta kaikilla sama eteenpäin kallistunut kävelyasento ja samat kurtistuneet kulmat. Bussi ajoi suoraan vesilätäkköön ja siitä nousi toista metriä korkea suihku. Märkiä mukulakiviä pitkin asteli tyttö, päällään pelkkä valkoinen alushame. Märät vaaleat hiukset ulottuivat noin puoleen selkään. Paljain jaloin matkaa taittanut tyttö ei tuntunut kiinnittävän kenenkään huomiota. Antti sulautui harmaaseen massaan ja etukeinoinen kävelytyylikin oli kuten kaikilla muilla. Ulkoisen harmauden ja synkkyuden lisäksi se oli ajautunut silmistä ja korvista jokaisen mieliin, niin myös tähän ihmispäähän. Antti kaarsi tutun reittinsä kunnantalon kulmalta kotia kohti. Silmälasit olivat sekä märät että huurussa. Yhtäkkiä hän huomasi, että muutamien kymmenien metrien päässä hänestä käveli tyttö. Näytti kuin hänellä olisi ollut päällään vain jokin alushameen tyyppinen, mutta Antti ei ollut siitä aivan varma. Kaulus nousi, etukeno syveni ja askel piteni. Antti alkoi saavuttaa varsin hitaasti kävellyttä tyttöä ja kyllä vain Antin silmät eivät olleet valehdelleet, tytön päällä ei ollut muuta kuin ohut alushame. Tyttö tärisi kylmyydestä. Kun Antti oli kuronut välimatkan noin kymmeneen metriin, tyttö kääntyi ympäri ja heidän katseensa kohtasivat. Tyttö kääntyi takaisin katse menosuuntaan ja jatkoi kävelyään. Antti otti muutaman nopean juoksuaskeleen ja saavutti tytön. Hän otti tätä hartioista kiinni ja pyysi puhutella. Tyttö ei vastannut, mutta pysähtyi ja kääntyi Anttia kohti. Pyöreät siniset silmät tapittivat Anttia avuttoman näköisinä. Niissä silmissä oli jotakin tuttua. Antti kysyi tytöltä, mitä tämä teki yksin kadulla niin vähissä vaatteissa ja näin myöhään illalla. Tyttö ei vastannut, jatkoi vain tapittamista silmät selällään. Antti alkoi huutaa ohikulkeville kävelijöille, miksei kukaan ollut auttanut tyttöä ennen häntä. Olivatko kaikki niin välinpitämättömiä ja itseään täynnä olevia? Vastaukseksi hän sai vain toinen toistaan tuomitsevampia ja syyllistäviä katseita. Tyttö sanoi Antille haluavansa lämpimään. Ihan sama minne, kunhan pääsisi lämpimään. Antti alkoi kuumeisesti miettiä, mihin voisi tytön viedä. Läheinen kauppakeskuskin oli jo sulkenut ovensa asiakkailta. Lopulta ainoaksi vaihtoehdoksi jäi viedä tyttö hänen asuntoonsa. Oliko se viisasta? Voiko tyttö olla jokin syötti? Tai onko soveliaista viedä pieni tuntematon tyttö sisälle asuntoon? Ettei häntä vain luulla miksikään hyväksikäyttäjäksi. Antti mietti kuumeisesti. Hyväntahtoisuus pienen paniikin avustamana kuitenkin voitti. Antti ja tyttö tallasivat katuja pitkin kohti Antin kerrostaloasuntoa. Sateen piiska ei ottanut helpottuakseen. Tuntui kuin joku olisi vetänyt tulpan irti taivaasta. Antti oli lainannut tytölle päällystakkiaan, se suojasi hiukan myös jalkoja. Vastaantulijat mulkoilivat Anttia. Alaovelle päästyään hän kaivoi mustien farkkukousujen taskusta avaimet ja avasi oven kylmästä kohmettuneilla sormillaan. Lukko naksautti ja Antti sekä tyttö pääsivät sisälle. Hissi kolahti jokaisen kerroksen kohdalla matkalla ylös. Antti heräsi. Pää tuntui kipeältä. Hän kokeili takaraivoaan, se tuntui tahmealta. Silmälasit olivat lipaston päällä. Hän asetti lasit päähänsä ja kääntyi. Samalla hetkellä hänen sydämensä hyppäsi kurkkuun ja heti perään tipahti vatsanpohjalle. Olohuoneen lattialla makasi väkivaltaisesti murhattu ruumis ja sen vieressä kirves. Ruumis oli nuorehkon naisen ja hänet oli lyöty kirveellä useampaan osaan ja verta oli kaikkialla. Verilammikko rajoittui vain huoneen kynnyksiin. Naisella oli auki rävähtäneet silmät ja pelokkaan yllätynyt ilme kasvoillaan. Antti ei kyennyt liikkumaan. Kauhu, hämmästys, pelko ja muutama muu tunne, joita Antti ei edes kyennyt nimeämään, valtasivat hänet. Hänen ilmeensä oli samankaltainen kuin naisella. Mitä oli tapahtunut ja onko hän seuraava uhri? Sydän oli noussut vatsanpohjalta ja alkanut hakkaamaan kiivaaseen tahtiin. Yhtäkkiä keittiön nurkan takaa tuli sama tyttö, jonka Antti muisti tuoneensa sisälle. Tytöllä oli päällään sama valkoinen alushame, sillä erotuksella, että siinä oli veriroiskeita. Tytön kädet olivat veressä. Hän käveli

rauhallisin askelin ruumiin viereen, kumartui nostaakseen kirveen ja otti sen käteensä. Kirveenterä maata viistäen tyttö käveli Anttia kohti. Antin jalat olivat kuin liimatut siihen paikkaan, hän ei kyennyt liikkumaan, vaikka pää käskytti pakenemiseen, sehän on alkukantainen refleksi. Tyttö pysähtyi Antin viereen, pisti kirveen tämän käteen ja katsoi tätä silmiin. Tytön kasvoille levisi pieni hymy. Vasta nyt Antti huomasi, että hänenkin kätensä olivat veressä. Tyttö jatkoi eteistä pitkin kävelyä, pysähtyi hetkeksi ja astui sitten seinän läpi pois, johonkin tuntemattomaan. Ikkunasta näkyi, kuinka siniset valot välkkyivät kadulla.